

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 299/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Kaščákom, Horná 35, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžk 56/2018 z 22. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžk 56/2018 z 22. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozhodnutím najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 30 S 77/2017 z 19. júna 2018. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa odmietol zaoberať jeho námietkou spočívajúcou v nezákonnom postupe správneho orgánu pri jeho ustanovení do funkcie, keď bol prepustený zo štátnej služby profesionálneho vojaka. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že platná úprava neviaže dobu trvania alebo skončenia štátnej služby profesionálneho vojaka na funkciu ani miesto výkonu služby, ale iba na hodnotu. Z toho dôvodu najvyšší súd konštatoval, že nie je oprávnený zaoberať sa námietkami sťažovateľa, ktorými poukazoval na retroaktivitu v predchádzajúcom personálnom konaní a aplikáciu nesprávneho právneho predpisu pri rozhodovaní o zmene funkcie a miesta výkonu jeho služby. Podľa názoru sťažovateľa mu tak napadnutým rozhodnutím odmietol poskytnúť ochranu jeho práva na súdnu ochranu.

3. Sťažovateľ bol na základe personálneho rozkazu riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky Liptovský Mikuláš č. 37 z 11. januára 2017 (ďalej aj „personálny rozkaz“) prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka z dôvodu podľa § 83 ods. 1 písm. m) zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe profesionálnych vojakov“), pretože nastala niektorá z rozhodujúcich skutočností podľa § 223 ods. 1 citovaného zákona. Generálny štáb Ozbrojených síl Slovenskej republiky rozhodnutím č. KaGŠ-147/3-200/2017-PravO zo 4. apríla 2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) zamietol odvolanie sťažovateľa a personálny rozkaz potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorú krajský súd zamietol, preto následne podal kasačnú sťažnosť. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ rekapituluje argumenty uvedené v správnej žalobe a kasačnej sťažnosti. Podrobne opisuje aj okolnosti a súdne konania predchádzajúce personálnemu rozkazu v súvislosti s jeho ustanovením do funkcie a miesta výkonu služby.

4. Napokon sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jeho označené práva boli rozsudkom najvyššieho súdu „č. k. 10Sžk10/2019 zo dňa 22.10.2019“ porušené. Navrhuje zrušiť rozsudok najvyššieho súdu „č. k. 10Sžk10/2019 zo dňa 22.10.2019“ a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a uložiť mu povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 375,24 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 Posúdenie náležitostí ústavnej sťažnosti

11. Podanie sťažovateľa je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie zameranej na splnenie zákonom ustanovených podmienok konania pred ústavným súdom zistil, že ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľ ako účastník konania o kasačnej sťažnosti na strane žalobcu (§ 122 zákona o ústavnom súde) a návrh je prípustný (§ 55 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ je

v konaní zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde) na základe predloženého plnomocenstva výslovne udeleného na zastupovanie pred ústavným súdom. Návrh na začatie konania má ale obsahový nedostatok spočívajúci v nedostatočnej určitosti petitu ústavnej sťažnosti.

12. Návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), má byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Požiadavka jasného formulovania petitu je významná aj s ohľadom na § 45 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľ tým vymedzuje rozsah prieskumu jeho návrhu, ktorým je ústavný súd viazaný. Tvrdenia o porušení základných práv v súvislosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07). Ústavný súd je oprávnený rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a to len vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, I. ÚS 117/2019). V petite majú byť v podstate stručne zhrnuté sťažnostné požiadavky uvedené v odôvodnení sťažnosti, s ktorými by mal byť v súlade.

13. Sťažovateľ podľa záhlavia ústavnej sťažnosti a podľa dôvodov ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu označeným spisovou značkou „10 Sžk 56/2018“ z 22. októbra 2019. V samotnom texte petitu sťažnosti, však sťažovateľ namieta rozsudok najvyššieho súdu so sp. zn. 10 Sžk 10/2019 z 22. októbra 2019. Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia návrhu na začatie konania vyplýva, ktoré rozhodnutie sťažovateľ napáda, pretože v ňom opakovane uvádza správnu spisovú značku. Petit v navrhovanej podobe je tak v nesúlade s dôvodmi ústavnej sťažnosti. Mohlo ísť aj o chybu v písaní. Ide o nedostatok, ktorý je odstrániteľný postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde výzvou sťažovateľovi na jeho odstránenie.

14. Ústavný súd však dospel k záveru, že napriek zistenému nedostatku petitu ústavnej sťažnosti nebude postupovať podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože ani po jeho odstránení by nemohol prijať iný záver ako ten, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená. K tomuto záveru dospel ústavný súd po vecnom preskúmaní ústavnej sťažnosti, pričom závery uvádza v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

15. Sťažovateľ v podstate namieta, že najvyšší súd mu odmietol poskytnúť právnu ochranu nezaobieraním sa jeho námietkou o nezákonnosti postupu správneho orgánu pri ustanovení do funkcie, konštatovaním, že nie je oprávnený sa zaoberať námietkami o retroaktivite v predchádzajúcom personálnom konaní a námietkami o aplikácii nesprávneho právneho predpisu pri rozhodovaní o zmene funkcie a miesta výkonu služby.

16. Porovnaním formulácie uvedenej v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 46 ods. 2 ústavy je možné dospieť k záveru, že v druhom z nich ide o osobitnú úpravu práva na súdnu ochranu, konkrétne vo vzťahu k prístupu k súdu vo veciach, o ktorých rozhodujú orgány verejnej správy. Podľa veľkého komentára k ústave (DRGONEC, J. *Ústava Slovenskej republiky*. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019, s. 912.) ide skôr o kompetenčné ustanovenie určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy, ako o ustanovenie zakladajúce základné právo. Základné právo je priznané už samotným čl. 46 ods. 1 ústavy. Tohto práva sa však možno domáhať v súlade s čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré ustanovenia čl. 46 vykonávajú. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/2001).

17. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho

rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. 4. 1993, podobne II. ÚS 410/06).

18. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy

spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

19. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

20. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením namietaného rozsudku najvyššieho súdu s osobitným zameraním na tú časť, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí zhrnul priebeh a výsledky administratívneho konania, konanie na krajskom súde a argumenty sťažovateľa obsiahnuté v jeho kasačnej sťažnosti. Boli to argumenty o nesúhlase s názorom krajského súdu o viazanosti rozhodnutia o skončení služobného pomeru výlučne na hodnosť (nie na funkciu), o zásahu do subjektívnych práv sťažovateľa postupom a rozhodnutiami správneho orgánu (personálnymi rozkazmi č. 8096 a 6449, pri ktorých namieta retroaktivitu a použitie neplatného právneho predpisu a ktorých nezákonnosť sa premietla do preskúvaného rozhodnutia) bez možnosti podať opravné prostriedky a domôcť sa inej zákonnej nápravy, o nesprávnosti oddeleného vydania personálnych rozkazov č. 8096 a 6449 a povinnosti vydať len jeden rozkaz o ukončení vyslania v misii UNFICYP

a ustanovení do funkcie v zmysle zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl“) pre zabezpečenie zákonnosti a logickej nadväznosti konania a o povinnosti krajského súdu preskúmať výrok aj postup predchádzajúci vydaniu preskúmaného rozhodnutia.

21. V časti právneho posúdenia uviedol kasačný súd svoj záver, že kasačnú sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú a zamietol ju. Konštatoval jej podstatnú zhodu s dôvodmi podanej správnej žaloby, s ktorými sa podľa najvyššieho súdu krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia a právne závery považoval za vecne správne. Nezistil potrebu odchýliť sa od logických argumentov a relevantných právnych záverov krajského súdu a považoval ich za dostatočné pre vyslovenie výroku.

22. Zameral sa na názor krajského súdu, že § 223 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov neviaže dobu trvania (a skončenie) služobného pomeru profesionálneho vojaka na miesto jeho výkonu ani na jeho služobné zaradenie, ale len na hodnosť. Odkázal aj na dôvodovú správu, z ktorej tiež vyplýva účel zákonodarcu ustanoviť čas trvania služobného pomeru profesionálnych vojakov, ktorí vyjadria nesúhlas s trvaním štátnej služby podľa zákona a ich štátna služba bude trvať od uplynutia doby výsluhy v hodnosti podľa zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl. Najvyšší súd považoval aj na základe administratívneho spisu za preukázané, že sťažovateľ je profesionálnym vojakom v stálej štátnej službe podľa § 222 ods. 4 písm. b) zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov a že vyjadril písomný nesúhlas s trvaním doby štátnej služby podľa § 223 ods. 1 tohto zákona. Za zákonný považoval postup krajského súdu a správnych orgánov pri určení dňa skončenia služobného pomeru sťažovateľa k 30. aprílu 2017 pri zohľadnení príslušnej doby výsluhy v hodnosti kapitán podľa prílohy odkazovaného zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl. S poukazom na obligatórne dôvody skončenia štátnej služby profesionálneho vojaka podľa § 83 ods. 1 písm. m) zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov preto podľa najvyššieho súdu nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so záverom prijatým

krajským súdom, že inak ako skončením služobného pomeru konanie skončiť nemohlo. K skutočnostiam týkajúcim sa namietaných personálnych rozkazov č. 6449 a 8096 zo 17. októbra 2016 uviedol, že skončenie služobného pomeru nie je ich následkom ani iným pokračovaním, nesúvisia preto s meritom predmetnej veci. Poznamenal, že sťažovateľove námietky o retroaktívnosti a iných vadách uvedených personálnych rozkazov nie je oprávnený preskúmať v tomto konaní.

23. Najvyšší súd napokon uzavrel, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných a relevantných právnych noriem, zadovážili si pre rozhodnutie dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav. Vyvodili z nich správny právny záver a krajský súd nepochybil pri zamietnutí žaloby sťažovateľa. Nemožno mu nič vyčítať, pretože podrobne preskúmal obe správne rozhodnutia a konania, ktoré im predchádzali, podrobne sa zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne právnemu názoru, že nedošlo k porušeniu zákona preskúmaným rozhodnutím, a tento právny záver aj náležitým spôsobom odôvodnil. Najvyšší súd sa s týmto záverom stotožnil, námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako bezpredmetné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov zamietol.

24. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti obsahujúcej argumenty z predchádzajúcich súdnych konaní na podklade napadnutého rozhodnutia ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že zamietnutie kasačnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti rozsudku krajského súdu zamietajúcemu správnu žalobu sťažovateľa nevyústilo v okolnostiach posudzovanej veci do porušenia jeho práva na súdnu ochranu zo strany najvyššieho súdu. V napadnutom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Najvyšší súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľa a z rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri právnom posudzovaní veci. Vyjadril sa k podstatným námietkam o skončení služobného

pomeru a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a právne posúdenie rozhodujúcich skutočností. Argumentácia najvyššieho súdu o neviazaní doby trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka na miesto jeho výkonu ani na služobné zaradenie, ale na hodnotu, spochybňuje vznesené námietky sťažovateľa. Odôvodnenie obsahuje aj vysporiadanie sa s námietkami týkajúcimi sa personálnych rozkazov č. 6449 a 8096. Ak ich najvyšší súd nepovažoval za súvisiace s meritom veci, resp. ak sa vyjadril o nemožnosti ich preskúmania v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa, tak tieto argumenty vyhodnotil správne a v takomto odôvodnení nemožno podľa ústavného súdu vidieť odmietnutie poskytnutia súdnej ochrany a porušenie čl. 46 ods. 1 alebo 2 ústavy. To, že v súvislosti so zmenou zákonnej úpravy účinnou od 1. januára 2016 zákonom o štátnej službe profesionálnych vojakov, ktorou došlo k zúženiu možností súdneho prieskumu personálnych rozkazov, neznamená, že je možné prípadné námietky proti personálnym rozkazom, pri ktorých je vylúčený súdny prieskum, presunúť do konaní o personálnych rozkazoch o skončení štátnej služby prepustením, ktoré sú súdne preskúmateľné. Námietky sťažovateľa proti personálnym rozkazom č. 6449 a 8096 mali byť uplatnené právnymi prostriedkami v zmysle účinnej právnej úpravy.

25. Pokiaľ sťažovateľ vzniesol v ústavnej sťažnosti aj námietku nesplnenia zákonom požadovaných náležitostí personálneho rozkazu (č. 37), tak túto argumentáciu podľa zistenia ústavného súdu vzniesol prvýkrát v ústavnej sťažnosti. Neuplatnenie tejto námietky v skoršom štádiu pred všeobecnými súdmi ústavný súd viedlo nutne k záveru o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

26. Najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné, dostatočne logické a vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd

toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu